

Det gamla huset vid Genève sjön

En efter en kom de. Gamla och fula. Likt en flock ruttnande vampyrer. Konrad hade svårt att dölja sitt äckel, trots att han visste att han själv var en av de ruttnande gamlingarna. De bjöds in, fick rum, fick mat. En del hade vårdare med sig. Halvgamla muskulösa män eller småfeta kvinnor. Alla av någon lägre människotyp. Det var beklämmande att se.

Vid middagen satt de likt spöken och sörplade soppa, skramlade med vinglasen och besticken. En del av dem hade svårt att tugga och bad skamlöst sina vårdare att purea maten.

Joseph Engel reste sig, med ena handen i bordet för att inte ramla och den andra höjd.

”Jag vill utbringa en skål för att vi alla är församlade igen, efter alla dessa år. Tack Kamper.”

De andra höjde sina glas de med vin, utom fru Duarte, som istället höjde sitt glas med grön pure. Hennes vårdare ingrep och bytte snabbt ut mot vin. Fru Duarte log och nickade mot vårdaren, sedan log och nickade hon

mot Joseph Engel. Alla gamlingarna skålade, smuttade, ställde ner och fortsatte att skramla med besticken.

Konrad svepte med blicken över det långa ebenholtsbordet. Framför var och en stod onyxfiguriner som representerade deras skyddsande. De åt på Jihongporslin med sterlingbestick och drack ur kristallglas, från gud vet var. Han upptäckte att madam Bovary betraktade honom från sin sida av bordet. Hon gav honom ett hemligt leende och en blinkning.

Då middagen var uppäten eller i sörplad, kom madam Bovary fram till Konrad. Han hade ställt sig vid sitt älskade panoramafönster för att studera stjärnhimlen, medan gamlingarna placerade sig här och där i det stora vardagsrummet.

”Vi är alla lite skröpliga”, sa hon och tände en brun cigarill.

Konrad såg ner på henne, nickade och log.

”Men det blir väl bättre då vi väl genomfört ritualen?”

”Vi får hoppas det”, sa Konrad och nickade igen.

”Jag har min sondotter boende på hotell nere i Geneve. En söt flicka. Blond. Bara tjugotvå.”

”Det låter Mycket bra Diane”, sa Konrad och la handen på Bovarys arm. ”Vi har det trevligt ett tre, fyra dagar. Äter, dricker, talar gamla minnen och njuter av varandras sällskap. Sedan kan alla bjuda upp sina släktingar.”

”Du själv då, Konrad, vilken av dina släktingar kommer hit? Du har väl ett hundratal att välja på?”

”En som heter Marcus. Han är ung, vacker och klipsk.”

”Han måste ha rätt sorts jävlar anamma”, sa Bovary och blinkade och tog ett bloss på sin cigarill, ”Ett par rejäla ballar mellan benen, för att han ska passa för dig.”

”Det har han”, sa Konrad.

”Apropå gamla tider. Minns du när vi var i Anderna och letade indiansaker?”

”Jo”, sa Konrad tveksamt. ”Vilket år var det? Jag minns inte?”

”Nittonhundra fyrtio eller fyrtioett.”

”Jo... jo det minns jag. Den gången då Helvi och Evert var med?”

Bovary skrattade.

”Den dåren. Allt han gjorde var att dricka det där billiga brännvinet och tugga kokablad.”

”Melass tror jag”, sa Konrad och log vid minnet.

”Just så. Han var påverkad av något hela resan. Påstod att allt var en andlig upplevelse och att vi inte ens var där, utan hemma hos Winston i London. Helt galen var han”

Utänför glödde stjärnorna. De var svåra att se, så Konrad var tvungen att fokusera. Madam Bovary tog ett bloss, blåste ut, röken slingrade sig över glaset och dolde himlen.

”Du lurar oss inte Konrad?” sa hon plötsligt.

Han vände sig mot henne.

”Varför skulle jag det?”

”Inte vet jag. Kanske vill du ha fördelarna själv? Kanske vet du hur illa alla skött sina plikter, sina åtaganden?”

”Diane, det är inte min sak att döma. Jag tror att du får rannsaka din egen själ.”

”Jag har gjort det och jag har skött mina plikter. Jag kan säkert få en ny gåva av... den.”

Några ögonblick stod de tysta och betraktade varandra. Madam Bovary hade med de orden sagt vad de

båda visste. Det var en den och inte en hon. Konrad svalde och nickade. Madam Bovary slöt sina rynkiga läppar kring cigarillen och tog ett till bloss. Under ett ögonblick såg han henne för sitt inre, så som hon en gång varit under resan i Sydamerika. Lång och slank som en modell. Hon hade varit fylld av kraft och visdom. Hon hade kraft nu också, men en annan sort. Som ung hade hon strålat. Nu var det något slumrande, något dunkelt. Konrad undrade om hans kraft också förändrats? Om hon såg hans aura eller kunde ana något eller om han fortfarande strålade, så som hon en gång gjort? Han anade svaret och ville inte höra det sägas högt.

”Diane... Vi gör det här tillsammans. Vi skaffar oss ny kraft.”

Med blicken föst vid hans ögon, nickade hon.

”Hur många av de där”, hon knyckte med huvudet inåt rummet, ”tror du kommer ihåg hur man gör?”

För tusende gången i dag suckade Konrad. Han lät blicken svepa över rummet och tog in synen. Det var löjeväckande. De flesta såg mer eller mindre döende ut. Ett par satt och skrattade med varandra. En hade somnat. En blev hjälpt av sin vårdare ut ur rummet. Lukten av

vårdhem och urin låg som en otäck bidoft i hela rummet. Kanske en av gamlingarna hade fyllt en blöja? Kanske var det fru Silverhjälm, som vred sig i soffan och sökte med blicken? Kanske Mannheim, som staplade bort mot vagnen med flaskor. Otroligt långsamt gick det. De kloliknande händerna med gula för långa naglar höll han om rullatorns handtag, beredd att bromsa om den plötsligt skulle glida i väg. Konrad som trott att det var illa med honom, kände en våg av stolthet. Att hans gener tycktes starkare. Att han fortfarande kunde tänka, gå, pissa och äta utan hjälp.

”Inte många.”

”Och det är livsfarligt att göra fel.”

Konrad nickade.

”Våra krafter och sinnen förändras ju inte. Du kommer att förbli den samma om nittio år och jag med. Många av de andra... de kommer ju att hamna här igen, i samma tillstånd. Kanske borde vi hålla oss till dem som minns och kan klara det?”

”Kanske det?” sa Konrad.

”Kanske borde vi... hum, utesluta de andra... helt.”

Han nickade långsamt, och undrade samtidigt hur hon såg ut utan kläder nu för tiden. Knappast som hon gjort då de utförde ritualen vid Tambo Machay fontänerna. Nakna, målade, höga på kokablad och vilt dansande. Hennes bröst hade varit stora för den slanka kroppen och lagom fasta. De hade skakat varje gång hon tog emot en stöt. Men fortfarande hade de hållit formen. Till sin förvåning kände han något mellan benen. En sorts bortglömd rysning. Ett pockande ur forntiden. Det såg ut som om hon läst hans tankar, för hon log och blinkade.

”Evert, han är inte här. Har han dött?”

”Nej. Jag ringde ett par gånger. Han... det var någon vårdare som svarade. Evert ringde aldrig tillbaka. Senil kanske?”

”Senil... Inte Evert. Men han kanske har brutit något eller är skadad?”

Konrad nickade. Han ville inte ge sig in på berättelser om Everts dårskap. Hans oförmåga att hålla tyst, eller den bisarra smak han utvecklat och hängivit sig åt de senaste årtiondena. Alla mord som han inte riktigt städade upp, slarvigt utförda ritualer som lämnade spår, den egna dottern som flytt och polisanmält honom. Hur Konrad

precis hunnit muta myndigheterna för att de skulle låta bli att undersöka. Ren tur att Levander hade upptäckt det och sänt bud. Hade det inte varit för pakten, så hade Konrad låtit avrätta Evert för länge sedan.

”Nå... jag fick inte tag på honom i alla fall.”

”Synd. Jag hade velat träffa honom. Han berömde alltid min hud och mitt hår.”

”Mm, det kan jag tänka mig.”

Det slottsliknande huset hade förvandlats till ett pensionärs hem. Över allt stapplade åldringar runt. De åt puread mat, drack vatten med förtjockningsmedel, dräglade och spillde och ibland pissade någon på sig. Från Mannheims rum hörde han gnällande, som om ordensbrodern förvandlats till ett barn. Konrad hade aldrig tyckt om Mannheim och fann de gällande ljuden lustiga, men också oerhört skrämmande. Mannheim hade varit en kraftfull man med glödande ögon. En kropp som formats av erfarenhet och krig. Under sin krafts dagar hade han gjort sig känd för att strypa sina offer med

händerna. I dag klarade han inte ens av att stå upprätt trots rullatorn. De glödande ögonen hade förvandlats till något naivt men samtidigt med en ond glöd.

Nu satt kom Mannheim stapplande med sin rullator och satte sig darrande bredvid Konrad. satte sig i soffan bredvid Konrad.

”Bra att det finns sådana där nu för tiden”, påpekade Konrad.

”Ja visst är det”, gnällde Mannheim. ”Den är blå.”

”Ja.”

”Först fick jag en röd. Men den ville jag inte ha. Någon måtta får det vara. Alla har rullator nu förtiden. Men för det behöver den ju inte vara röd.”

Konrad fortsatte att betrakta Mannheim medan munnen gick. Han hade klackringen kvar på fingret. Då och då vände han på den eftersom den envisades med att falla med tyngden.

”Hur är det med dina pojkar och din flicka?” frågade Mannheim och log. Något som fick honom att påminna om en gammal haj.

”Det är bra med dom”, muttrade Konrad. Pontus är som han är, men Aron... Ja han sköter sig.”

”Redo att ta över när kungen går hädan?”

Konrad fnös till och skakade på huvudet.

”Världen är stor nog åt oss.”

”Mm... Du har haft tur med alla släktingar. Bra blod...”, Mannheim kisade mot det stora fönstret och sög in kinderna. Något som fick honom att se oerhört ondskefull ut. ”Arons flicka. Bor hon kvar i England?”

”Jo”, sa Konrad nickade och tände en cigarett.

”Mm”, mumlade Mannheim. ”Den där gamla Juden i London... Minns du honom?”

”Vilken Jude?”

”Antikhandlaren.”

Konrad visste vem exakt vem Mannheim talade om. Men han var inte pigg på att gå in på rasbiologi. Självklart måste Mannheim sakna Evert, eftersom dom kunde spendera timmar och dagar åt att diskutera ämnet. Det var inte så att dom alltid höll med varandra, men dom hade samma passion. Konrad hade aldrig haft den. Inte ens på den gamla tiden när hela Europa höll på med det. All som hade intresserat honom hade handlat om magi, gudar, kulter, hemligheter. En del saker som Thulesällskapet hade fått tag i, hade naturligtvis

intresserat honom. En del av sakerna hade han också stulit från dom under Berlins sista dagar.

”Nå, minns du?” frågade Mannheim igen.

”Mm”, mumlade Konrad.

”Minns du vad han hette? Det liksom glider undan hela tiden.”

”Nej”, ljög Konrad.

”Han hade en del mystiska saker för sig den där gamla juden. Minns att jag mötte honom en gång. Dryg som satan var han. Nå, det gör det samma vad han hette. Han... Han hade en systerson eller något sådant. En som försvann.”

”Jaha”, sa Konrad och tog ett bloss från cigaretten.

”Jona hette han. Du vet som han som hamnade i valens mage.”

Konrad nickade, tog ett nytt bloss och lät röken rinna ut ur munnen.

”Han försvann inte, utan blev en bloddrickare. En Nosferatu.”

”Åh”, sa Konrad och sneglade mot Mannheim.

”Sällsynt. Har inte hört eller sett något av någon sådan på väldigt länge.”

Den magre mannen vände långsamt blicken från fönstret mot Konrad.

”Vet du hur jag vet det?”

”Nej.”

”Jag fick tag i en av dem för några år sedan. En kvinna. Hon berättade hela historien.”

Konrad hajade till.

”Fick du tag i en Nosferatu?”

”Ja. Varför så överraskad? Vi hade gott om dem på den gamla goda tiden.”

”Verkligen?”

”Ja, verkligen. Har du träffat någon sedan...”, Mannheim kisade och drog handen över hakan. ”Uhm... Sedan den tiden?”

”Nej”, sa Konrad och skakade på huvudet. ”Det var länge sedan.”

”De hade en sorts... de var en sorts familj. Kanske en sammanslutning. Vi brände ner stället och försökte att fånga de som flydde. Vi fick tag på henne, Yvette hette hon. Men de andra... Ja, de kom undan. Ja, de som inte dog förstås.”

”Så du dödade henne inte?”

”Nej, nej, hon lever. Jag håller henne inlåst. De läker nästan alla sår, så man behöver inte handskas varsamt med dem... Inte som med vissa, som går sönder bara man leker lite med dem.”

Den kloliknande handen trevade i en av fickorna och fick upp en dosett. Mängder av olikfärgade piller hotade att spränga plastlocken.

”Jag har...” han klippte med ögonen medan han försökte urskilja vad som fanns i dosetten. Han lät den falla tillbaka i fickan, rotade i en annan, fick upp en mindre dosett och höll triumferat upp den. ”Viagra.”

”Viagra.”

”Jag använde det medan mina vårdare höll i henne.”

”Till ritualen?”

”Nej. För att kunna ta dom när jag vill.”

”Nosferaten?”

Mannheim skrockade och skakade på huvudet.

”Vem som helst. Helst en ung, riktigt ung flicka.”

De satt tysta. Konrad studerade Mannheims skrynkliga leende och vattniga, blå ögon som långsamt gled över rummet mot de gigantiska fönstren, där de tycktes förlora sig i utsikten.

”Vad hände med nosferaten?” frågade Konrad till sist.
Fortfarande leende vände Mannheim blicken från panoramafönstret.

”Hon är fortfarande inlåst. Om det här går vägen, så ja, då har vi ett sätt att komma åt Judens alla skatter”, återlog han likt en haj. ”Ah, nu minns jag. Eben hette han, men kallades för Emen av någon anledning. Var det inte så att dom var tre Eben i samma krets? Eller hette dom alla Ben? Jag minns inte.”

”Vad menar du Mannheim?”

”Hum... Han hade ett uråldrigt monster i källaren. En sorts urvampyr.”

”Urvampyr?”

”Men Konrad, nog måste väl du ha hört historien?”

Konrad slog ut med ena handen. Han hade hört en del av den gamla historien. Det var inte ryktesvägar, utan något som Emen hade berättat för honom en gång på fyllan. Men det var inget han hade lust att avslöja för Mannheim.

”Den var uråldrig och Emens släkt hade den fångad i en sarkofag i århundraden. Kanske till och med årtusenden. Det här är inte okänt utan något som våra

kretsar vet om”, Mannheim avbröt sig och stirrade på Konrad. ”Men inte du?”

Konrad rörde långsamt huvudet från sida till sida, tog ett bloss och blåste ut.

”Hum... Nå, Emens barnbarn bröt sig in i sarkofagen och befriade vampyren. Som tack gjorde den honom också till vampyr. Efter mycket om och men hamnade barnbarnet i sarkofagen som straff. Det jag vill komma fram till är att det där barnbarnet har rätt blod.”

”Rätt blod?”

”För att bryta magin.”

”Vilken magi?”

”Hennes inflytande över oss”, kacklade Mannheim. ”Det är inte vilket blod som helst i dom där ådrorna. Hur tror du att den gamla juden höll sig vid liv i alla dom där åren?”

”Har ingen aning”, sa Konrad.

”Blodet från urvampyren såklart. Den är inte vilken som helst, utan något som finns med i gamla skrifter. En som kommer från Babylon.”

Konrad studerade Mannheim, den tuggande munnen och den gulaktiga huden kring tinningen.

Mikael Mansén

”Det utspädda är en sak”, fortsatte Mannheim, ”men det där uråldriga blodet från den första demonen, den första blodsugaren, det är något helt annat.”

”Ett sätt att bryta makten. Hur tänker du då?”

Den gamla mannen lutade sig fram med smala ögon. Skuggorna djupnade kring ögonen. Tillsammans med leendet såg han ut som en grinade dödskalle.

”Vi använder blodet emot henne. Vi tvingar henne till total underkastelse.”